

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.878 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 december 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 december 2008 en van de beslissing van de minister van Migratie-asielbeleid van 1 december 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 december 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 1 december 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, hem betekend op 18 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE MEERLEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op 21 juli 1999 huwt verzoeker met mevrouw K.E. van Belgische nationaliteit.

Op 25 maart 2000 komt verzoeker naar België met een geldig visum type D.

Op 29 maart 2000 vraagt verzoeker de vestiging aan in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 27 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een verzoek tot herziening in.

Op 29 december 2003 wordt het verzoek tot herziening verworpen.

Op 15 juli 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 november 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 15 juli 2003 om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 april 2004 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij zijn aanvraag van 23 april 2004 om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands spreekt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat betrokkene gehuwd was met een Belgische onderdane verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene is bovendien op 02.03.2005 uit de echt gescheiden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat betrokkene geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd is lovenswaardig maar kan niet weerhouden worden. Ieder wordt geacht om de Belgische wetten te respecteren.

Verder stelt betrokkene dat hij geen banden meer zou hebben in zijn land van herkomst. Dit gegeven wordt door betrokkene niet gestaafd en kan aldus niet weerhouden worden.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

“(…)”

Op 1 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij zijn aanvraag van 23 mei 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)
Redenen:

*Het dossier dat hij DVZ bekend staat onder naam L.O. (...) en nummer x. (...) bevat een paspoort dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam L.O. (...) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van vernoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds vergezeld is noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet ingevuld.
(...)”*

Op 18 december 2008 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de derde bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)
*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (artikel 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980);
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...)”*

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het beroep inzoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 18 december 2008, onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 27 oktober 2000. Het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 oktober 2000 werd verworpen op 29 december 2003, waardoor het voormeld bevel om het grondgebied te verlaten definitief is geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de

verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 oktober 2000 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat het artikel 8 van het EVRM misschien niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoeker eveneens aan artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

Waar verzoeker stelt dat hij voldoet aan artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet en aan de voorwaarden tot vestiging, wijst de Raad erop dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet en de procedure en voorwaarden dienaangaande, nu verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en geen aanvraag tot vestiging op grond van (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De Raad wenst erop te wijzen dat, indien verzoeker van mening is dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging, hij heden een aanvraag kan indienen tot verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 8 van het EVRM, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting en de verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en naar het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de motivering vermeldt dat de aangegeven gronden geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen. Verzoeker stelt dat hij gedurende vier jaar in een rechtsonzekerheid heeft geleefd nu zijn eerste aanvraag dateert van april 2004 waarop hij nooit antwoord heeft gekregen. Verzoeker is van mening dat derhalve duidelijk wordt tekort gekomen aan een exacte en formele motiveringsplicht gezien geen rekening wordt gehouden met een aantal aangegeven elementen, zoals het feit dat hij in België gehuwd is geweest met iemand van Belgische nationaliteit en gedurende jaren hier heeft kunnen werken. Verzoeker herhaalt dat hij meer dan vier jaar in rechtsonzekerheid heeft geleefd nu hij geen antwoord heeft verkregen op zijn aanvraag welke dateert van april 2004.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvragen tot machtiging tot verblijf werd besloten.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom alle door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Er werd in de bestreden beslissing specifiek geantwoord op de argumenten die verzoeker in zijn aanvraag naar voren bracht. Zo ook werd er wel degelijk, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, geantwoord op het feit dat verzoeker in België gehuwd is geweest met iemand van Belgische nationaliteit. Aangaande het element dat verzoeker hier dan ook gedurende jaren heeft kunnen werken, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hierop niet te hebben geantwoord, nu verzoeker dit element niet expliciet als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 april 2004. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf stelt verzoeker enkel dat een weigering van verblijf zou leiden tot een vernietiging van alle inspanningen m.b.t. zijn professionele en sociale integratie, waar de verwerende partij in de bestreden beslissing op antwoordt dat het feit dat hij geïntegreerd zou zijn niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de wet van 15.12.1980.

De Raad stelt eveneens vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag vergezeld is noch van een identiteitsstuk noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan alsook dat de aanvraag niet vergezeld ging van een bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met een identiteitsstuk uit

het dossier bij DVZ dat bekend staat onder verzoekers naam, zodat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is ingevuld. Gezien de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet was voldaan, diende de verwerende partij niet verder te motiveren aangaande de door verzoeker aangegeven elementen in zijn aanvraag van 23 mei 2008.

Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat derhalve duidelijk wordt tekort gekomen aan een exacte en formele motiveringsplicht gezien geen rekening wordt gehouden met een aantal aangegeven elementen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog stelt dat hij meer dan vier jaar in rechtsonzekerheid heeft geleefd nu hij geen antwoord heeft verkregen op zijn aanvraag welke dateert van april 2004, kan hij niet gevolgd worden nu duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de stukken door verzoeker zelf bijgevoegd bij zijn inleidend verzoekschrift, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet een beslissing genomen heeft op 1 december 2008 waarbij hij de voornoemde aanvraag onontvankelijk verklaart. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 18 december 2008.

Eveneens wenst de Raad op te merken dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen de aanvragen tot regularisatie op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Hoe dan ook kan de eventuele schending van de redelijke termijn niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds jaren illegaal op het grondgebied verblijft.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan, gelet op het feit dat de beslissingnemende overheid geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in eigen onderhoud kan voorzien en er een uitdrukkelijke belofte van lastneming is door zijn broer die over een volwaardig inkomen beschikt. Dat door geen rekening te houden met deze elementen, de beslissingnemende overheid overgaat tot machtsoverschrijding.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

Het derde middel is onontvankelijk, dan niet ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, namelijk het bestaan van zwaarwegende gronden welke een reëel risico doen ontstaan van ernstige schade.

Verzoeker poneert dat hij uit Turkije is vertrokken om reden dat een deel van zijn familie reeds in België verblijft, dat hij bij zijn broer is komen wonen en op risico van administratieve en strafrechterlijke sancties niet meer naar Turkije kan terugkeren om aldaar via diplomatieke of consulaire weg zijn verblijf in België te regulariseren. Verzoeker stelt dat de situatie niet van die aard is dat hij naar het land van herkomst kan terugkeren zonder reëel risico van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan de schending van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet dienstig opwerpen. Dit artikel valt immers onder titel II, hoofdstuk 2 van de Vreemdelingenwet, “*Vluchtelingen en personen die voor een subsidiaire bescherming in aanmerking komen*”, en bepaalt aan welke vreemdelingen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In casu heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Het vierde middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.